

**MANIFESTO
MANIFESTO**

WILLIAM KLEIN

MANIFESTO

**MANIFESTO
MANIFESTO
MANIFESTO**

L'exposició «William Klein. Manifest» vol reafirmar l'obra d'aquest artista nord-americà com una de les més destacades del segle xx i alhora ressaltar la seva visió clara i aguda de la societat moderna.

La mostra presenta més de 200 obres entre pintures, fotografies, documents —alguns inèdits—, maquetes de llibres, pel·lícules i figurins, per donar a conèixer les diferents, i sovint desconegudes, facetes d'un artista en el qual se sol pensar només com a fotògraf.

William Klein (Nova York, 1928) és un dels referents més importants de la fotografia contemporània.

A finals dels anys 50 va revolucionar aquest mitjà amb la seva mirada directa, crua i provocativa, i va posar les bases d'una estètica moderna, que continua plenament vigent.

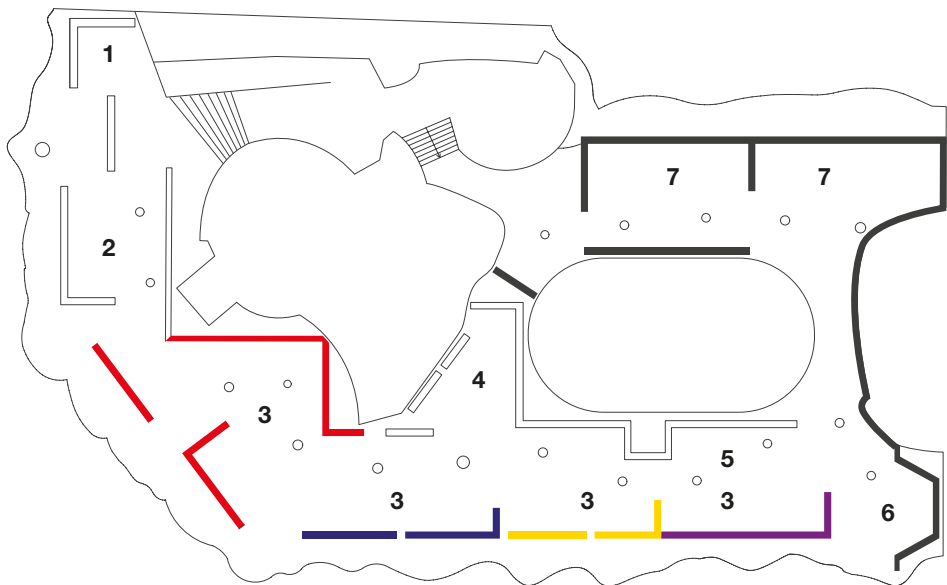
Pioner de la fotografia de carrer, Klein va utilitzar la càmera de bon principi sense sotmetre's a cap norma, i amb això va contribuir a desmuntar les convencions i els usos establerts fins aleshores.

La fotografia de la segona meitat del segle xx no es pot entendre sense tenir en compte la seva aportació.

La seva obra evidencia un autor interessat per les contradiccions de la vida moderna i compromès amb ella.

Com s'organitza l'exposició

L'exposició està distribuïda en els àmbits següents:

Àmbit 1	Un inici pictòric
Àmbit 2	Abstraccions fotogràfiques
Àmbit 3	Ciutats: Nova York, Roma, Moscou, Tòquio i París
Àmbit 4	La pintura lletrista
Àmbit 5	Contactes pintats
Àmbit 6	El cinema
Àmbit 7	La fotografia de moda

---

1 UN INICI PICTÒRIC

El 1947 William Klein s'estableix a París per estudiar a la Sorbona i freqüenta el taller del pintor Fernand Léger durant un temps breu.

L'estil de Léger no el va influir gaire, però sí la persona i els seus principis, que recordarà quan opti per la fotografia: representar el món obrer, la ciutat moderna i l'aglomeració de la seva gent.

Entre el 1949 i el 1951 Klein va pintar unes quantes natures mortes, però se'n va cansar de seguida.

Els motius figuratius als quals havia donat una certa importància van quedar aviat restringits a formes geomètriques de colors que, de mica en mica, van anar ocupant tota la superfície de la tela.

Amb un criteri pròxim al de l'escola Bauhaus, Klein somiava en un art que compregués la pintura, l'arquitectura, el disseny, la fotografia i la tipografia.

2 ABSTRACCIONS FOTOGRÀFIQUES

El fet de fotografiar els seus plafons pintats per documentar-los va portar Klein a descobrir el potencial de la fotografia.

Arran de l'experimentació al laboratori va produir moltes composicions abstractes sobre el tema de la llum, que s'han redescobert els darrers anys.

3 CIUTATS: NOVA YORK, ROMA, MOSCOU, TÒQUIO I PARÍS

Als anys 50 el llibre era el primer mitjà per difondre l'obra fotogràfica. El 1954 Klein deixa París i torna a Nova York amb la idea de crear un llibre, una espècie de dietari de la seva ciutat natal.

Amb les seves particularitats, els seus barris, les seves celebracions i els seus excessos, Nova York es converteix en una terra exòtica en mirar-la amb nous ulls i en contrast amb París, la seva ciutat d'adopció.

Klein es barreja amb la multitud i recorre les voreres de Harlem, el Bronx o la Cinquena Avinguda.

Les seves fotografies són properes i personals. Sovint, la composició està plena d'una multitud de rostres, i alguns d'ells miren el fotògraf. S'acosta tant al subjecte que el gran angular el deforma i el desenfoca. Aquestes alteracions visuals passen a formar part del seu llenguatge original i expressionista.

Klein va concebre aquest llibre com una obra total i ell mateix va decidir-ne la maquetació i la tipografia i en va redactar els textos amb un estil molt personal.

Encara avui dia se'l considera el llibre de fotografia més innovador i radical del segle xx.

Entre el 1956 i el 1961, Klein va retratar i publicar en format llibre tres ciutats més: Roma, Moscou i Tòquio. Anys més tard, després de més de 40 anys fotografiant París, el 2002 presenta el seu darrer llibre, dedicat a la seva ciutat de tota la vida.

4 LA PINTURA LLETRISTA

Durant els anys 60, William Klein continua la seva activitat artística pintant un conjunt de grans plafons que qualifica de «lletristes», en referència al moviment fundat per Isidore Isou.

Són una continuació de l'estudi de la lletra com a signe que havia començat a fer en les fotografies de Nova York i de Tòquio i que retrobem en el seu film *Broadway by Light* (1958).

5 CONTACTES PINTATS

Al llarg de la dècada dels 90 Klein revisa el seu arxiu i recupera la pràctica d'utilitzar els fulls de contactes, que servien per veure juntes totes les fotografies d'un mateix rodet.

Seguint el costum d'encerclar cada fotografia triada amb un llapis de cera, Klein pinta ampliacions fotogràfiques de contactes amb un traç vigorós, utilitzant els colors vius dels seus quadres i de la seva obra gràfica.

Aquests contactes, pintats entre el 1990 i el 2005, constitueixen la seva síntesi artística definitiva, després de totes les recerques en pintura, fotografia, cinema i disseny gràfic.

6 EL CINEMA

L'any 1965 William Klein deixa la fotografia pel cinema.

Després de diverses decepcions com a director de televisió, Klein concep aquest mitjà com un espai de llibertat on pot escenificar les seves visions profètiques de la modernitat, amb un posicionament més polític que mai.

El seu primer llargmetratge de ficció, *Qui êtes-vous Polly Maggoo?* (1966), és una mirada satírica sobre el món de la moda i la televisió.

Després d'aquesta pel·lícula en van venir una vintena més, tant de ficció com documentals, a banda d'uns 250 anuncis publicitaris.

7 LA FOTOGRAFIA DE MODA

Klein comença a treballar en el món de la moda de la mà d'Alexander Liberman, el director artístic de *Vogue*.

En aquesta revista Klein treballa com a fotògraf, amb total llibertat i amb tots els mitjans disponibles: ajudants, grans teleobjectius, flaixos, color, decorats i, sobretot, escenografies.

Klein fotografia les models fora de l'estudi i deixa que el carrer, amb el seu dinamisme, els seus elements i la seva gent, entri a la fotografia, sovint fruit de l'atzar del moment.